

Estic en una habitació petita, les parets són d'un color blanc desgastat. Fa anys que no hi passen un pinzell. És una sala fosca on ni tan sols hi entra la llum solar. No sé com he arribat fins aquí. Estic envoltada d'aparells que desconec. Un tub molt llarg em connecta en una de les màquines.

Em falta l'aire i em fan mal les orelles, com quan pujo en un avió i canvia la pressió. Tinc un dolor molt fort al cap, però el que em fa més mal és l'entreuix, m'escou, com mai ho ha fet. No recordo res passades les dues del matí. Recordo posar-me la faldilla rosa. Estava molt contenta amb la meua nova adquisició. Abans de sortir de casa, li vaig mostrar al pare. Em va dir «estàs molt guapa filla, passa-t'ho molt bé i sobretot, ves amb molt de compte». Estava bevent i rient amb les meues amigues, celebrant que per fi havíem acabat els exàmens. De sobte, vaig tenir la sensació que algú m'observava. Vaig fer mitja volta. Uns ulls foscos em clavaven una mirada penetrant.

Una mirada desconeguda que, desgraciadament, em quedarà tatuada per sempre en la ment. Sé amb certesa que aquesta nit canviarà la meua percepció de la vida. Em determinarà un futur que jo no he escollit i que no em mereixo viure. No estic preparada.

Veig entrar els meus pares a l'habitació amb una expressió angoixant. Ells tampoc s'ho mereixien. Estic segura que mai em deixaran sola. Lluitarem aquesta batalla junts. Fins al final.

Fuga